

BOHEM

ISSUE: INVASION

İçindeki İnsanlar.

Yazanlar

Sinirli Editör
Koray Kurtoğlu
Berkin Zobi
Alma Dilaver
Senem Gökel
Berkay İsmet
Erkin Kobi
Küçük Kardeş(16 yaşında)
Büyük Kardeş(blackjack yaşında)
Diogenes

*

Ön&Arka Kapağı Yapan

Nikreb

*

Kolajlar

Efekan Onay(s. 8)
Yine Berkin(s.12,13)
Zeynep Gülsüm(s.18)

Gençlik hatalarımızı beraber yapmak için:

@bohemfanzin

bohemfanzin@yahoo.com

Bohem. PDF Arşivi

Herkese Karşı Bohem. A.K.A. Önsöz.

Hep beraberce fanzin dediğimiz bu neşriyatların 2026 yılında, günümüzde gördüğü kötü muamele hem hak verilesi hem de korkunç. Geçmişte bizim yaşlarımızda fanzine gönül vermiş “eski”ler dahil herkesin yüzünde fanzin konseptine yönelik küçümsemeyi ve yüzünün düşmesini birinci elden görüyorum. Aslında bu tamamen diyalektik bir durum. Fanzini “yükselme tahtası” olarak kullananların, beyin ölümü gerçekleşmesine rağmen *altmış birinci kez* yaşatılmaya çalışılanların, herhangi bir şeye karşı olmanın emaresini bile göstermeyenlerin ve 20₺’ye bastırdıkları fanzinleri 175₺’ye satanların fanzinler içerisinde ana akım olduğu bir gerçeklikteyiz. Bu gerçeklik de insanların suratındaki küçümsemeyi, fanzinin öldüğüne veya bittiğine, hatta 90’larda yaşanan güzel bir cennet olduğu söylemini haklı kılıyor. Bu önsözde anladığınız üzere tek taraflı olarak okuyucuyu suçlamayacağım. Ben “benim yaptığım iş kutsal ve süper, siz aptalsınız!” minvalinde zırvalayan bir tiyatrocu gibi olmak niyetinde değilim. Modern fanzinciliğin peygamberi olmak da istemiyorum, sadece durumun ne kadar boktan olduğunu haber vermek istiyorum.

Bu dönemde fanzin üretimi ne yazık ki fordist teknikle yapılıyor. Bir üretim bandında önceden belirlenmiş iskeleti ile birkaç renkle hızlıca üretilen Model T ile mizanpajı sıradan ve her sayıda birbirine benzer, seçici olmadan doluşturulmuş eserleri ve bir dediği öbür dediğini tutmayan tavırlarıyla güncel fanzinleri bir tutmak hiç de abartılı bir benzetme değil. Fanzine başlarken fanzincilerin girdikleri ilk “anarşik” yazıda o kadar çok şey vaat edilir(üzülerek söylüyoruz, biz de bu kervandayız) ki her fanzincinin dünya sorunlarını düzeltmek için bizzat tanrı tarafından gönderilen bir peygamber olduğunu düşünürsünüz.

Migros raflarında gördüğümüz ve onların fotokopi halleri olmalarına rağmen Migros rafı dergilerini eleştirmekten geri durmayan birçok fanzinin kendi üzerinde uyguladığı baskı da gülünç: Tema ve x bir zamanda devridaim olarak çıkma fetişizmi. Eğer her şeyi bilen ve seneler boyunca sürekli iyi üretebilecek bir üst varlıktan söz etmiyorsak temayla ve x bir zamanda çıkmak fanzinin intiharıdır. Birçok fanzini açık açık Migros raflarında sergilenseler sırtımayacak olmalarıyla itham etmemin sebeplerinden sadece ikisidir bunlar. Birçok dergi doğal olarak sermaye piyasasında hayatta kalabilmek adına belirli bir zaman içerisinde tekrarlı olarak üretim yapar ve her sayıda

değişen veya tüm derginin iskeletini değiştirecek tek bir tema seçerler. Ancak Fanzin sermaye piyasasında diğer rakipleriyle rekabet eden bir neşriyat değildir. Fanzinlerin kullanım değeri taşınması gerekir. Görüntüsünün ve içeriğinin ne olduğu ikincil önem taşır. Çıkarıcı(lar)ın içine sinmeyen ve onlardan bir parça içermeyen bir fanzini dağıtmak hukuksal olarak suç olmasa da etik olarak suçtur.

Neticede bu önsözü yazmamın amacı fanzin yaparken fanatik kısımdan uzaklaşıp sıradan Model T olmaya hevesli olan bizim jenerasyona yönelik bir eleştiri yapmak sadece. Burada yaşadığım ve yaşandığını gördüğüm veya duyduğum birçok şeyi anlatmak, isim vererek konuşmak istesem de o kadar teferruata girmek bu yazıyı önsöz olmaktan çıkarıp bir manifestoya dönüştürürdü.

Sinirli Editör

Bir Kayıp: Korkunun Konforu.

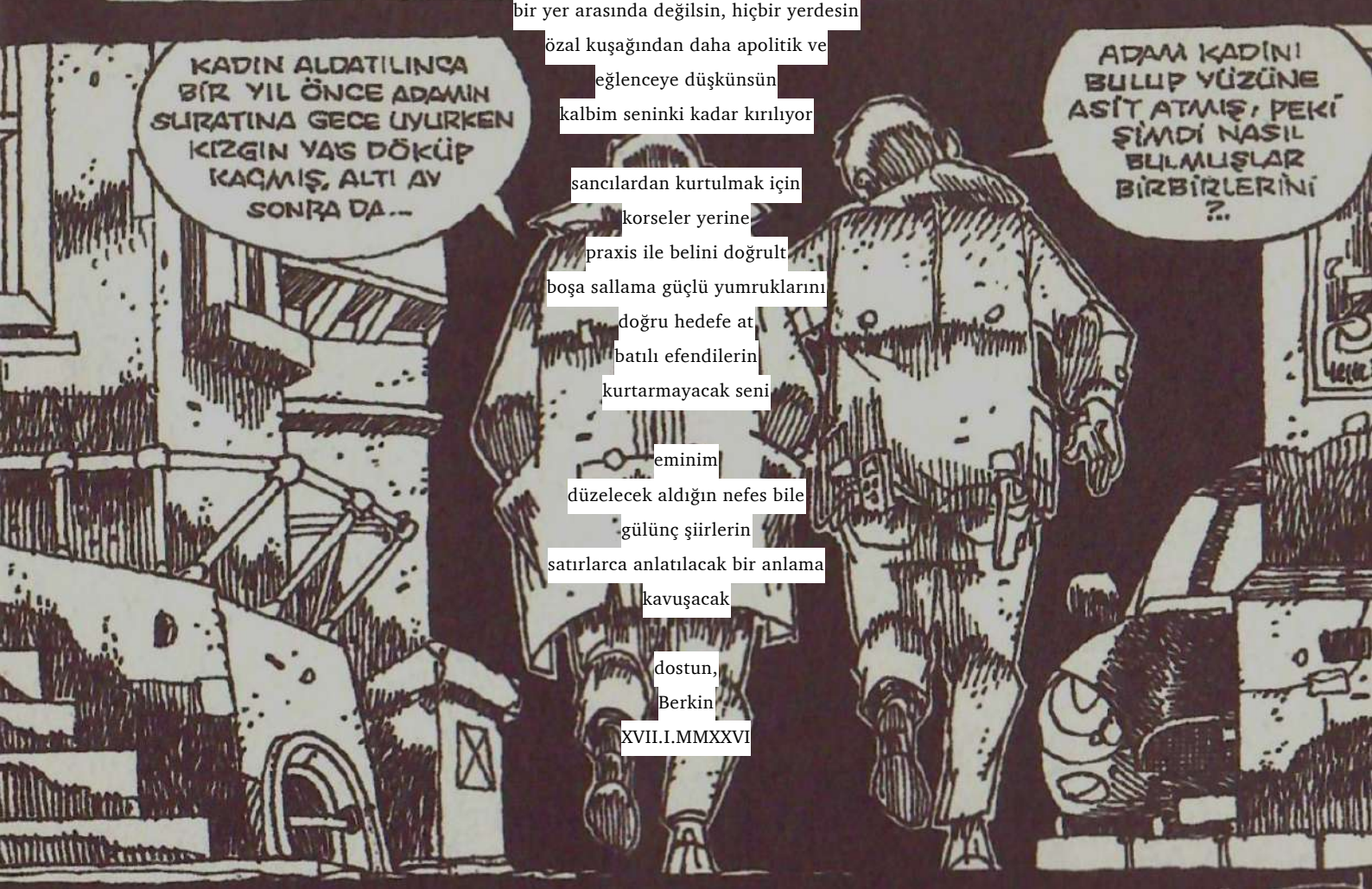
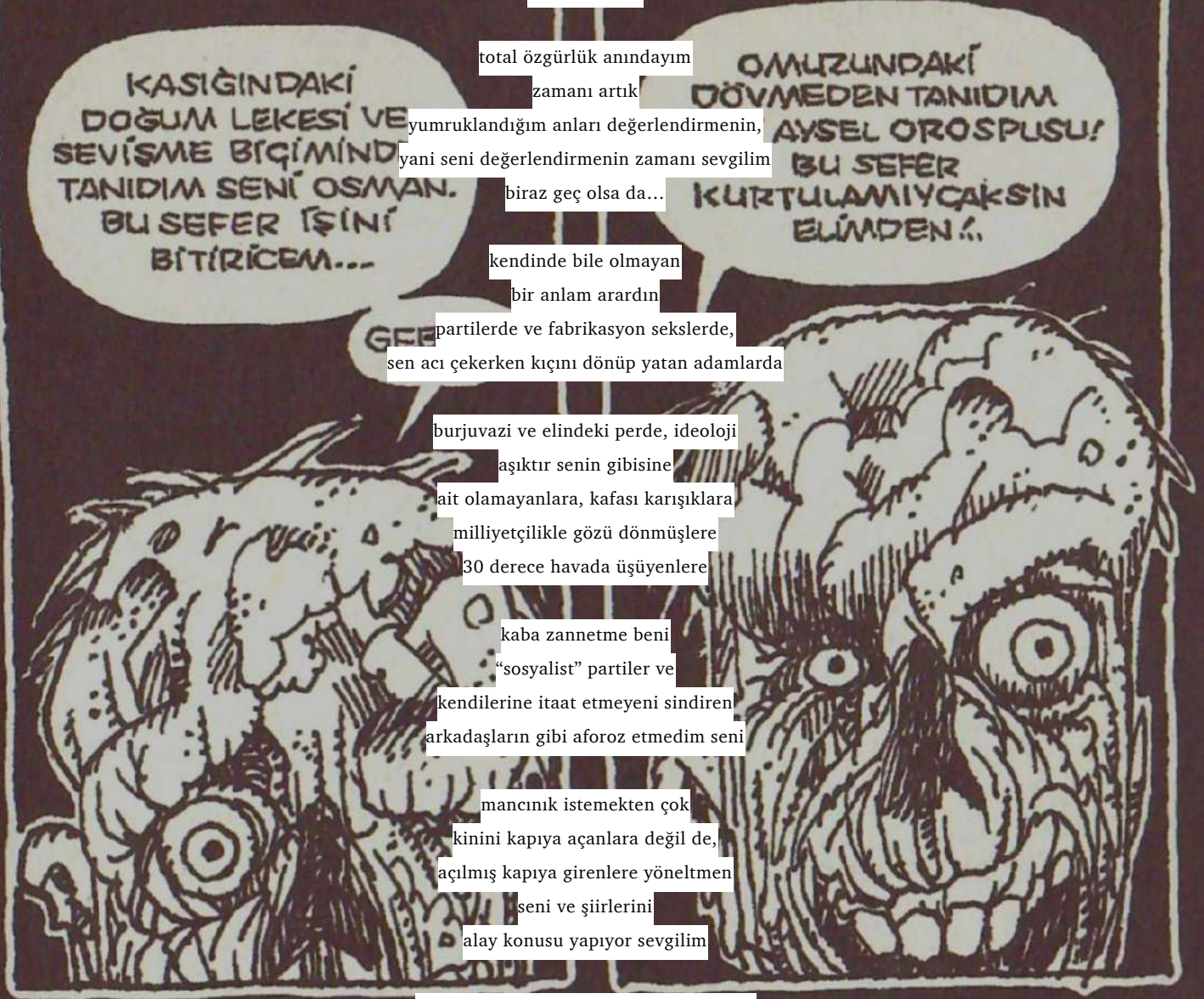
Gerçekliğin gövdesinden budaklanmayan duygulanımlar, insanlık için eşsiz bir oyun ve deney sahası. Duygular spektrumunun olumsuz ucuna yerleştirmekte tereddüt etmediğimiz, yaşam deneyimi içerisinde yıkımın öncül yahut ardılı olan duygular dahi soyut yahut somut bir simülasyon tarafından gerçek yaşam deneyiminden soyutlandığında birer keyif unsuruna dönüşüyor. Üzülmek istemeyiz, ancak üzgün şarkılar dinlemekten zevk alırız; yüz metre yükseklikten yere çakılmak istemeyiz, ancak öyleymiş gibi hissettiren bir lunapark makinesine binmek için cebimizden veririz. Gerçek sebeplerin yahut sonuçların olmadığı, duygulanımın yalnızca ait olmasının amaçlandığı zaman aralığında yaşatılacağından emin olduğumuz koşullar altında keder ve korkuya yakın konumlanan tüm duygular birer eğlence aracı.

Birkaç dakikalığına olsun kendimizi kandırarak üzüntü yahut korkuya geçici bir zemin hazırlamak onların kalıcı gerçekliğimiz olmadığı bir yaşamın tadını daha iyi çıkarmamızı sağlayan bir çeşit ruh egzersizi. Gerçek mutluluk ne kadar zevkli, insan ruhuna yaşadığını hatırlatmakta ne kadar başarılı ise yalan bir üzüntü yahut korku da o kadar öyle. Bundandır ki bizim başımıza gelmemiş dehşet dolu olayların anlatıldığı akşam bültenini zevkten dört köşe izliyor, iki kişinin birbirine silah çektiği bir mahalle kavgasını izlemek için pencere arkalarından yer kapşıyor, kendimizi okuduğumuz kitaplardaki ayrılık hikayelerinin içerisinde hayal ederek gözyaşı döküyoruz. Çok severek yaptığımız her şeye olduğu gibi, bunları yapmaya da kendi rızamızla ve mama poşetinin hıştırtısına koşan bir kedinin heyecanıyla girişiyoruz.

Özellikle korku üzerinde durmak istiyorum. Merakımın olumsuz duygularla oyun oynamanın korkuya temas ettiği noktada derinleşmesinin kişisel bir sebebi var. Pek yakın bir zamanda arkadaşlarıma artık kendimi korku, özellikle doğaüstü korku ile oynamak aracılığıyla eğlendiremediğimden yakınmıştım. İnsanın sözde olumsuz duyguları simüle edip onlara geçici bir canlılık bahşederek kendini eğlendirme yetkinliği, daima hayran olduğum bu kandırmacanın vaat ettiği neşenin bir kısmı bunun gerçekleşmesi ile ellerimden kaymış oldu. Çocukken birbirimize anlattığımız cinli hikayelerde, izlediğim hayaletli filmlerde, başka hiçbir aktiviteden alamadığım bir haz vardı; doğanın koyduğu sınırlar içinde anlatılmamış korku hikayelerinde bulamadığım bir haz. İnsanları yok eden, evleri ateşe veren, masumları deliliğin içine iten ecinnilerin düşüncesi benim için, belki de bir çocuk kadar düşünebilen herkes için, rahatlatıcı idi. Doğanın dışından gelen varlıkların kötülüğü, sonuçları itibarıyla ne kadar korkutucu olursa olsun, insan doğasından doğacak kötülüğün düşüncesinden daha konforluydu. En basit anlatımla, sözünü ettiğim hikayelerde okuduğum "Bu kadar kötüsünü ancak insan olmaktan bu denli uzak olanlar yapabilir" alt metni içinde yaşadığım insanlık durumuna dair umut verici bir ifadeydi. Korkuyu oyunlaştırmak, onu ehlileştirmek için sergilenen inceliğin çoğunlukla, Ligotti'nin Hayalperest Ölünün Şarkıları kitabındaki deyişle, "doğal çileleri doğaüstü çilelere dönüştürmek"ten geçmesi belki de bu umudun peşinde olmaktandı.

Yine Ligotti, "Doğaüstü korku vasıtasıyla, çökmeden kendimize ait kader iplerini elimizde tutabilir, dudakları bizim kanımızla boyalı kuklalar oynatabiliriz." derken aynı şeyden söz ediyordu. Korkunç olanı doğaüstü simgelere; vampirlere, zombilere, şeytanlara atfederek insan türü olarak onun sorumluluğunu üstlenmekten soyutlanabilir, yıkımın ve yıkıma karşı duran olmanın sorumluluğunun kendisini unutturduğu koşullar altında korkuyu sindirip onu oyun malzemesi haline getirebiliriz. Bu oyunun ve konfor hissinin yitirilmesindeki dönüm noktası ise kuşkusuz insanları yok eden, evleri ateşe veren, masumları deliliğin içine itenin bizzat insan olduğuna dair farkındalığın geri dönülmez sağlamlıkta içselleştirilmesi. Korkunun, yıkımın, dehşetin insan tarafından var edilip tanımlanmış, ustaca bir girişimle gerçek dışı simgelerin sırtına yüklenmeye çalışılmış "gerçek"likler olduğu tam anlamıyla sindirildiğinde ise korkunun içine korunmadan, yıkımın gerçek olasılıklarını sezmeden dalmak imkansız hale geliyor.

Koray Kurtoglu

Bir Bakıştan İbaret Öyküler.

Genç biriyim, kafasını toparlamakta zorlanan biri. Kanım deli akıyor diye herhalde. Ancak ben 90 yaşında ölümünü bekleyen bir ruha sahibim. Bu sebeple bunak bir zihne de sahip olabilirim. Şu kurduğum birkaç cümledeki çelişkileri görmezden gelmen gerekiyor. Zihinsel aktivitelerim çok yoğun ve hızlı yoruluyorum. Her şey telefonun suçu değil mi? Teknolojilerin şeytan icadı olduğuna inanmaya başladım. Pardon şeytan kılıklı insan diyecektim.

Bir saniye dur. Bu yazının sana ulaşmasını sağlayan matbaanın sebep olduğu devrimleri düşün. Gerçi bir saniyeye sığmaz. Olsun düşün. Avrupa'ya gelen matbaa ile çok satar diye İncil basılmış. İncil'e ulaşan kitle büyüdükçe ve işte Pandora'nın kutusu açılmış falan. Tarih anlatıcılığını layıkıyla yapamayacağım için duruyorum. İnsanların daha çok fikirle karşılaşmalarına, farklı hayatlara şahit olmalarına, öğrendikçe ve bunun sonu olmadığını gördükçe daha mutsuz olmalarına bakılırsa cidden icatlarda şeytan parmağı olmalı diye düşünüyorum. 80-90 yıllık ömrüme niye onlarca farklı hayat, 1000 yıllık hüznler sığdırıyorum ki. Yok dur, okumayı kötülemiyorum. Hayat iyi ve kötü diye iki kavramdan ibaret değil. Okumanın hoş sonuçları olmadı. İnsanlar daha bir duyarlı(cı) kesilmeye başladı, uyanık olduğunu sandı. Fakat bu bilme hali ile hangi felaketi engelledik ki. Sadece tehlikeler, felaketler ve acı sonuçları hakkında konuşup, okuyup yazdık. Sorumlu bulabildik mi? Sorumluluk alabildik mi?

Özgür düşünce ortamı daha zihinlerimizin içinde yok. Düşüncelerim; hayat deneyimim, okuduklarım, izlediklerim yani neyle beslediysem onun etkisi altında. Hatta zihin yeni düşünceleri bile kendisinin önceki ürünlerinin prangasında doğuruyor. Otosansür kalemimi kâğıda değdirirken başlıyor. Yazarken cesaretimizi kaybediyoruz. Belki rahatsız edici buluyoruz, belki rahatsız edici bulunulacağını düşünüyoruz. Amaç buyken bundan kaçınıyoruz. Sanatın konfor alanlarını bozma misyonunu kişiye konfor alanı sağlaması kadar dikkate almıyoruz belki. Son zamanlarda iki kitabını okuduğum Hüseyin Rahmi Gürpınar'ı oldukça cesur buldum. Okuduğum kitapları: "Ben Deli Miyim?" ve "Meyhanede Kadınlar". Dönemini de düşündüğüm zaman Gürpınar'ın bunları yazabilmiş olmasından önce düşünmüş olması daha hayret verici. Zira "Meyhanede Kadınlar" kitabı ile kadının ahlak timsali bir figür haline getirip yücelttiğini sanan bazı günümüz yazarlarından daha ileri bir yerde olup absürt bir kadın karakter yazabilmiş.

Sonunda başlıkla alakalı bir şey yazayım:

Okur yazar niteliğine sahip olan 2025 yılı insanları olarak okuduğumuz şeyler bir bakıştan ibaret oldu. Evet sosyal medya platformlarından bahsediyorum. Hikâyeler, reels'lar falan. Şeytanın son icadı! Bizden çaldığı onlarca şey, linç etmeyi kolaylaştırması, insanların uç noktalara kritik bir düşünme süreci gerçekleştirmeden gitmesini kolaylaştırması ve toplumu kutuplaştırması gibi bir sürü konu var. Fakat ben özellikle sosyal medya duyarlılarından ve duyarlılığından bahsetmek istiyorum.

Yine Instagram'dan keşfettiğim Sloven filozof Slavoj Žižek'in "Yanlış Uyanışlara Karşı" başlıklı yazısını geçenlerde okudum ("Uyanmak İçin Çok Geç" kitabından). Çağımızdaki duyarlılığın olduğundan tam zıddı olarak görüldüğü 4 farklı olay anlatıyor.

Ben ise "Rüya görmeye devam etmek için uyanmak" olarak nitelediği durumu irdelemeye çalışacağım. Sorunların kökenine inmeyi engelleyen okumaların, sosyal medya paylaşımlarının "uyandırdığı" duyarlı insanlar sadece faciaları görünür kılıyor. Aslında uyandığını sanan insan bedenini sarmalayan bir karabasanla birliktedir.

"Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım" teslimiyetinden "gözlerimi açarım gerekeni yapmam" duyarlılığına geçmiş bulunuyoruz. Bununla birlikte hiçbir değişime sebep olmayan linç hareketi başlıyor. Tamam dünyadaki vahşetleri görüyoruz, bu acılara karşı sakın kalamıyoruz ve

sinirleniyoruz veya üzüyoruz. Sonra kimse bireysel sorumluluğunu görmüyor, buna odaklanmıyor. Bireysel sorumluluğunu tanımlayıp kendi özeleştirisini yapmıyor. Linçlerle duygularını ötekilere aktarıp nefret ortamını yaygınlaştırıyor. Bu da sadece felaketler çarkını döndüren güçlerden biri oluyor. Oysaki bu kaos ortamını oluşturmak insan eforu bakımından ucuz ve kolay yol olarak görünse de faturası baya kabarık. Barış ortamı ise insandan birey olarak toplumun iyiliğine birçok şeyi feda etmesini istiyor. Bu bakımdan barış oldukça zordur. Karşı tarafta olan kötü gördüğümüz kişilerle yüz yüze konuşmayı, elini sıkmayı gerektirir. Ortamı kızıştırmak, karşılıklı önyargılardan yararlanıp kışkırtmak ise klavye delikanlılığı ile bile mümkün olabilen basit bir iştir.

Sorunların farkında olduk, vahametini gördük. Şimdi sıra kökenlerine incek cesareti bulmakta, elini taşın altına koymakta. Karabasan geldiğinde bu kriz anını beynimizin bize oynadığı sezgisel oyunlara kanmadan yine beynimizin durumu rasyonel biçimde yargılamasını ve analiz etmesini sağlayarak bu zihinsel iç savaştan galip gelmenin yolunu bulmalı. Bunu diyorum. Mesajım bu. Ulaştı mı bilmem.

Son not:

Žižek yazısında bahsediyor ama kim gidip okuyacak? Eklemeden geçemedim. Oscar Wilde “Sosyalizm ve İnsan Ruhu” kitabında yoksulluğu devam ettiren şeyin “hayırseverler” olduğundan bahsediyor. Bu ilacın hastalığın bir parçası olması durumunu kritik düşünce becerisini kazanamamış duyarlıların kaos ve vahşet ortamını beslemesine benzetiyorum.

Alma Dilaver

Ölüdoğa.

İki yüzlüdür
havadaki tanıdık tatlılık
Kimine, anı
Kimine, elem

Uzun uzun uyumayı
Uzun rüyâlar görmeyi
İçi çiçekli kadınları düşünmeyi...

Diyorlar ki:
Burada olsaydı
bir kahve içerdik.

Öyle olmazdı.
O çiçekler, o kadınlar ölünce açmadı
Çünkü o kadınlardan biriyim ben de;
odada oturuyor
vazoda çiçek resimlerine bakıyorum
ve kimse almıyor selâmımı.

Senem Gökel

İnsan Olmak Zor

Peçete

Peçete aldığım kadın
berduş, yırtık pırtık montlu
uzatırken 10 lirayı
iyi misin diye sordu bana
simsiyah, yırtık pırtık zihinli
bu soruyu sormak saçmaydı
ikimiz de sorunun cevabını biliyorduk
ilk defa karşılaşmıyorduk

Rusya'da Rave Tarihi.

Ottopel¹ döneminin liberal politikaları ve demir perdenin kademeli kaldırılması Avrupa'da yaygınlaşan bu kültürün Rusya'ya "bulaşmasına" neden oldu. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının arifesi 1990 yılında Petersburg'da bir işgal evinde Andrey ve Aleksey Haas kardeşlerin ilk yeraltı rave partisini düzenlemesiyle rave Rus coğrafyasına girdi. Ardından bu kardeşlere iki iş insanı daha katılmış ve Rusya tarihinin en unutulmaz rave partisini düzenlemeyi teklif etmişlerdi. Artemiy Trotski'nin çabalarıyla ulusal kanalda reklamı yapılan ve 14 Aralık 1991 yılında VDNH'de² düzenlenen "Gagarin Party" etkinliğine yaklaşık üç bin kişi katılmıştı. Moskova'nın bilinen isimleri de partide boy göstermişti. Etkinliğe statü kazandıran davetli pilot-kozmonotlar Georgiy Greçko ve Aleksey Leonov'dan başkası değildi. Bu etkinlik sonrasında rave resmen Rusya'ya girmiş ve tanınır olmuştu. Akabinde ise Moskova ve Petersburg'da yeni kulüpler açılmaya başlandı. "Rabitsa" kulübünün kurucusu Pavel Alekseyev'in verdiği röportajda *"Rusya, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra kendine özgü bir yol buldu. Batı kültüründen ve enerjisinden çok şey aldık."* sözlerine ek olarak Rusya yalnızca Batı kültürünü almamış, yanında sentetik uyuşturucuları da almıştır.

Sovyetler Birliği dağılmış, bununla beraber mülkiyetler yeniden piyasaya açılmış, farklı şekillerde dağıtılmaya başlanmıştı. Bu dağıtım sırasında eskiden Kızıl Ordu'da rütbeli komutanların bir kısmı elindeki asker ve silah gücünü kullanarak organize suç örgütüne dönüşmüş, fabrikalar, petrol rafinerileri, madenler gibi para getirecek yerlere çökmeye başlamışlardı. Bu çökmelerden rave kulüpleri de nasibini almıştı. Bu organize suç örgütleri rave kulüplerinde dönen paranın farkına varmış, kulüplerin kontrolünü ellerinde tutmak istemişti. Rave hem onlar için para hem de uyuşturucu satabilecekleri mekanlar demekti.

Yıl 1993'e geldiğinde ise Aleksey Haas Petersburg'un "efsanevi" Tunnel kulübünü açtı. Bu kulüp eski bir bomba sığınağının duvarları arasındaydı. Tüm bunlarla beraber zamanla rave

¹ İsmi İlya Erenburg'un aynı adlı eserinden alan Brejnev dönemine verilen isimdir.

² Moskova'da bulunan ve Rusya'nın en büyük sergi, kültür ve eğlence kompleksidir.

Rusya'ya yayıldı ve yeraltı rave partileri yasallaştı. Yasallaşma sonucu rave bir çeşit ana akıma dönüştü ve ilk zamanlarında olduğu gibi sadece "elitlerin" ve statü sahibi insanların gittiği partiler yerine artık isteyen ve cebinde parası olan herkesin girebildiği partilere dönüştü. Rave durdurulamaz bir noktaya gelmişti ve zamanla partilerin bu duruma düşmesinden sıkılan kulüp sahipleri ise çözümü FC/DC (face control/dress code control - yüz kontrolü/kıyafet kodu kontrolü) ve en iyi DJ'lerin davet edildiği ve gereksiz kalabalığı çekmemek için mekânın gizli tutulduğu "kapalı"

partiler düzenleme ve sadece şifreyle ya da "otorite raverlar" haline gelen kişilerin referansı ile girebilme gibi kurallarda buldu. Bu kuralın (FC/DC) uygulanmasındaki amaç "istenmeyenleri" uzak tutmak, kavgaları engellemek ve güvenliği sağlamaktı. Aleksandr Hmelevski'nin verdiği röportajda sarf ettiği "Orada bir yandan her şey çok daha katı ve sert, diğer yandan ise kişinin daha fazla yasal güvencesi var. Bizde daha çok eğleniliyor ve bir sürü yasak olmasına rağmen, burada birçok şeye göz yumuluyor" sözleri de hem buna bir kanıt hem de günümüzde de bu sorunun varlığına işaret eder.

Dmitri Gasparov'un "Başlangıçta raveler, depo alanlarında veya açık havada tarlalarda düzenlenen devasa gece diskolarıydı. Bu kontrolsüz kitlesel toplanmalar toplumda olumsuz bir tepkiye neden oluyordu. Daha sonra birçok kulüp, çok sayıda dans pisti vb. kullanarak raveleri kendi duvarları arasında düzenlemeye başladı. Moskova da bu konuda bir istisna değil. Raveler şehirleşmiş kültürleşmiş alanlara ve kulüplere gömüldü." sözleri kapitalizmin yerleştiği şehirlerdeki ravelerin durumunu gösteriyor.

Özetle Sovyetler Birliği'nin "liberalleşme" politikalarının sonucunda rave Almanya'dan Sovyetler Birliği'ne sıçradı ve Rusya coğrafyasına girerken yanında sentetik uyuşturucuları da getirdi. Yeraltında ve işgal evinde başlayan ilk partiye katılmayı insanlar statü göstergesi sayarken kulüplerin açılmasıyla rave zamanla ana akım haline gelmiş ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra yeniden oluşan burjuvazi bundan rahatsız olup bir dizi yeni kurallar getirmiştir.

Rave, Sovyetler Birliği gibi vatandaşlarını -iyi ya da kötü- tahakküm altına almış bir ülkede kaçış aracı olarak kullanılmış diyebiliriz. Başlangıçta rave, egzotik, marjinal ve bu bağlamda liberal batıya yakınlaşma aracı işlevi bakımından özel bir şeydi. Sentetik uyuşturucular ise başlangıçta marjinal olan ancak zamanla batı zihniyetinin ülke içerisinde yayılması sonucu bir ana akım hâline gelen rave partilerinin ahengini alkol ile süslemiş ve süslemeye devam etmektedir. Sentetik uyuşturucuların kaçış mekanizması bağlamında kullanılması ise burada karşı durduğumuz noktayı işaret ediyor. Terence McKenna'nın psikedelikler üzerinde kendisine uyguladığı gibi kendi benliğini keşfetmek veya sanatsal bir üretim çabası adına değil de "hayatın stresinden" kaçmak adına kullanılan sentetik uyuşturucuları yaymak ve bunları rave gibi etkili unsurlarla birleştirmek kapitalin insanlar üzerinde uyguladığı tahakkümü yeniden üretmek adına hem kârlı hem de en az riskli stratejilerden biridir.

Rave partileri ve endüstrisi hakkında yapılan bazı röportajlarda³ bu endüstri içerisinde yer alan kişilere yöneltilen sorulara verilen cevaplar da ilginçtir: Rave ile Rusya'nın tanıtım ve pazarlamasını yapma ve sürekli vahşi olma arayışı. Her şeyi pazarlama unsuruna çevirmek(başlangıçta bu partiler tahakkümden kısa süreli uzaklaşmak için yapılan masum sayabileceğimiz partilerdi) ve sınırsızlık. Rave partileri suç örgütlerini, organizatörleri ve belli bir

³ Вкз. Почему нам нужен рейв: ночная жизнь Москвы – М24

yere kadar sanatçıları maddi olarak, oraya partilemeye gelen insanları da “manevi” olarak beslediği için bir kazan-kazan durumu hakimdir ve bu bağlamda da tüm bu devlet desteği serzenişleri bir anlam kazanır. Rave ve türevi partilerin tıpkı kabilelerin yaptığı gibi toplu bir şekilde uyuşma hâlinde düzenlendiği için bir kolektiflik algısı oluşsa da aslında burada tüm bireyler kalabalıklar içerisinde yalnızdır. Ortak bir zihniyet veya uyuşmak için kutsal ve(ya) birleştirici bir sebep olmaksızın sadece dans ve yüksek müzik içeren bu partiler kısıtlı bir alanda maksimum insanın toplanması haricinde kolektifliğe dair hiçbir şey barındırmaz.

Tüm bu resimde esas problem dünyadaki burjuvazinin⁴ Sovyetler Birliğini ve diğer Ex-sosyalist ülkelerin elindeki üretim araçlarını, bürokrasisini ve piyasasını tüm dünyaya açık bir okyanusa dönüştürüp hiç el değmemiş ve büyük potansiyeli olan bu piyasaya pipetlerini daldırmasıdır. Sovyetler Birliği’nin çöküşünden itibaren ve sonrasında kapital Rus ve diğer Sovyet ülkelerinin vatandaşlarına geçmişte kalmış ve ücretsiz olan birçok hakkının tesellisi olarak onlara oyuna devam etmeleri için kaçış mekanizmalarını sunmuştur: Bu yazıda geçen rave partileri ve sentetik uyuşturucular, psikiyatristler, psikologlar, terapistler, din ve hayır dernekleridir.

Ayrıca birçok konuda tutucu olan toplumlarda Batı kültürüne yaklaşmak, onlardan bir şeyler almak günümüzde cinsel devrim(özgürlük de denilebilir), rock ve rap gibi müzikleri dinlemekten ibarettir. Batı kültürünün belirli bir kısmının meta şeklinde dünyaya pazarlanmasının ürünleridir bunların hepsi. Tüm bunlarla beraber kendi ülkelerindeki sınırsızlığın ve hissizliğin her alanda varolduğuna ilişkin paradigmayı da ihraç ederler. Sınırsız eğlence, para, “ilerleme”, seks ve her şey! Bu insanın fiziksel ve zihinsel yapısına -veya kaba bir söylemle doğasına- ters olmasına rağmen milyarlar sınırsızlığın insan üzerinde mümkün olduğunu davranışlarıyla kabul etmiştir. Tüm bunları bir kişi veya bir heyet yapmaz, kültür ürünleri ve onların yaşam iksiri olan reklamlar yapar. Hepsi kapitalizmin özündeki kâr arayışının bir tezahürüdür ve insanların özgürlük, kurtuluş olarak gördüğü şey aslında daha güzel görünen bir prangaya atılmaktan ibarettir.

Berkay İsmet x Erkin Kobi

⁴ Dünyayı yöneten beş aile gibi palavralar sıkamak yerine bir genelleştirme uyguluyorum.

hankesquell el kareolar

Yasaya koca bir
toruna yaptım
kırgındım ama
silgim vardı

birliğim koca geni
yeşil/siyah gelkeni
girdi tahta evin
içine

beydu selekti

Sasma yazmamın
Tahiri kaybettim
hareket edemiyorum

bu HADIR

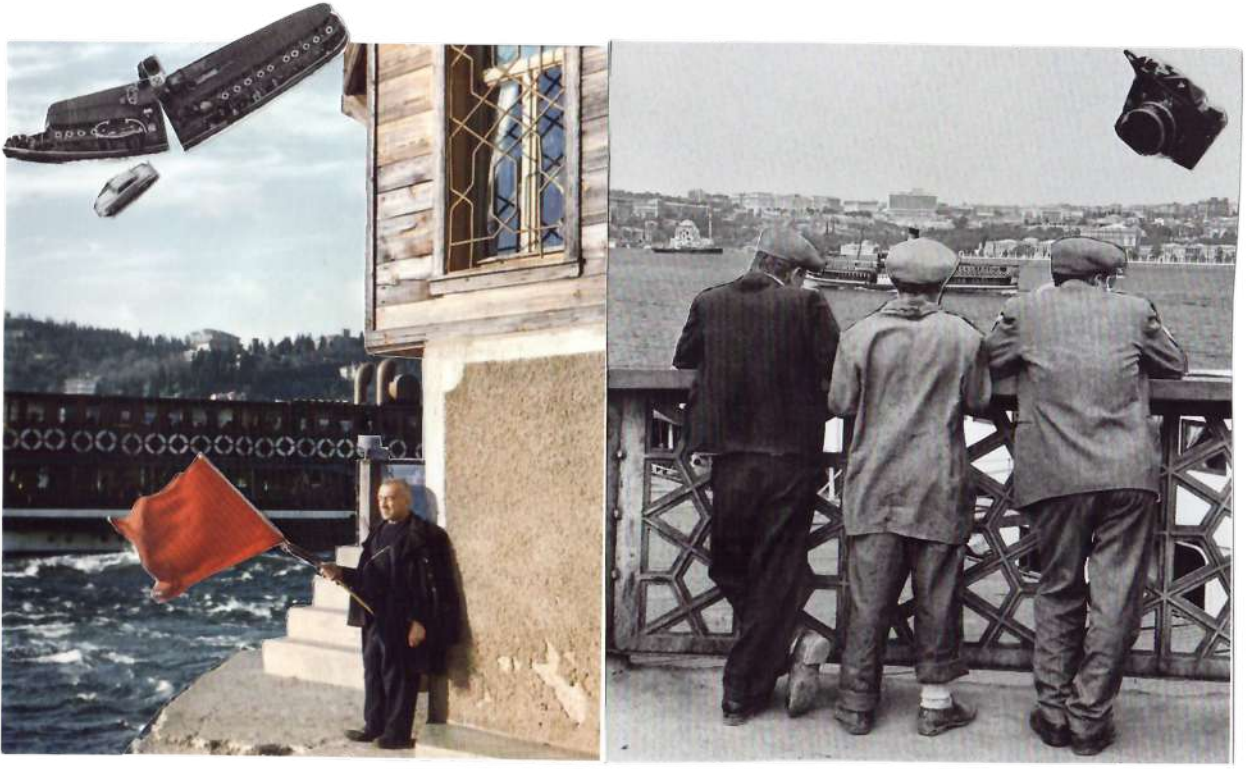
Bütün Gün zor geldi okumak
Yasayım anlayamadım
satırklar ve harflerin yumuşaklığı
16 yasında birisi yazdığından oturu

ABİM
SİZİN
Zerin
beşden ginsiz oturmuş
diye şikayet ediyim

"Canın sıkkın gibi. İyi misin?"
"Kadınımı yitirdim."
"Başka kadınlar bulur, onları da yitirirsin."

arapolar juvartlandığım yapıştırıcı iziyle beraber
oradan belli oluyor mu?

Staj Prolog.

Belki hiçbir şey yapmamaya ihtiyacım var. Kutu gibi mutfakta sürekli telefonu açıp yukarı kaydırıyorum. Birileri bana yazmış mı onu görmem lazım. Her gün onlarca reels yollayan Cansen'den bile iş yok!

Önümdeki çizgi romandan sıkıldığımda hep göğsüm acır, telefonu elime aldığım anda dindirirdim. Bu seferkinde de bildirim yok. İhtiyacım olduğu zaman çekmecemden çekip çıkarabileceğim birisine hayır demezdim.

Telefonu üniformamın kuyu kadar derin cebine attım. Az önce demlediğim çaydan bir yudum aldım ve çayı masaya bırakıp kendimi koltuğa bıraktım. Koltuktan çıkan iğrenç yay sesi ile Yağmur hemşirenin cırtlak sesinin gelmesi bir oldu.

“Perteeeeeev!”

Hint filmlerindeki herifler gibi fırladım hemşire odasına. Üç, bilemedin beş saniyede oradaydım. Elindeki kan ve kemik iliğini plastik kutuya atıp buzları kutunun üzerine boşaltınca anladım mesaimin tekrardan başladığını. Kutuyu bana uzattı.

“Haydi fırla Pertev, şunları kana götür.”

Çıkmadan üzerime Christmas desenli oduncu gömleğimi aldım ve asansöre koştum. Tüm katları türbe belleyen asansör gelene kadar kemik iliğini kan almaları ne yapacak diye düşündüm. “Adama iliği verip kanını falan alacaklar”dan ileriye gidemeyeceğimi kavradığım saniye geldi asansör.

Asansör kapısı kapanmadan kat personeli Dilek koşarak yakaladı asansörü. Üçüncü türbeye bastı. Ana binaya geçilen köprüünün olduğu kattı orası. Birkaç kat boyunca sessiz sessiz gitsek de sağ elimdeki kutuya bakınca bozdu sessizliğini.

“Liseliler kışın geldiğinde rahat ediyoruz. Yazın vitaller hemşireye, dışarıya bi’şeyler taşıma işi de bize kalıyor. Sen ve Kezban olmasa şu kışta elli kere çıkmıştık dışarı vallahi.”

Ayak işlerinin bize itelenmesine yönelik mutluluğuna kahkaha atarak karşılık verdim. Kahkahadan sonra dördüncü katta bize birkaç kişi katıldı ve biz derin bir sessizliğe gömüldük. O da üçüncü katta bana iyi günler bile demeden bastı gitti.

Tamamı mor staj kıyafetlerimle Dünya’ya yeni gelmiş bir ucubeye benziyordum.

Kan biriminin önünde kabile gibi sigara içen kancaları bir pardonumla ikiye yararak içeri girdim. Bankoda kimse yoktu... “Niye buralar post-apokaliptik dünya gibi bomboş” minvalinde biraz söylendikten sonra saatime baktım, 12:38 gösteriyordu. Yine de şansımı denedim, bağırdım. Bankonun görünmeyen kısmından Filiz çıkageldi. Artık gele gide ahabap olmuştuk. Beni gördüğü an sırtıttı.

“Sen mi geldin oğlum yine?”

“Anlattım abla ya sana, hiçbir şey yapmamamın şartı bu. Dışışleri bende.”

Güldük, kutuyu uzattım ve içindeki kan ve ilikleri aldı, kutuyu geri uzattı ve döndü kışını gitti. Gömleğimin cebinden iki okaliptüslü yeşil olips çıkardım. Biri ağzıma öbürü de bankoya.

Dışarıda, büyük beyaz binanın avlusunda on dakika kadar reels kaydırdım. Aklımda kattakilerle yaptığımız anlaşma vardı yine. Çok hevesli olmadığımı biliyorlardı. Sabah akşam vitalleri yaptığım, dışarıya çıkıp kan kutularını götürdüğüm sürece beni mutfakta rahat bırakacaklardı ve ben de kitaplarımı okuyacaktım. İş yapmaya hevesim olmasa da onların deneyimlerini konuşma konusunda hevesliydim. Tüm personellerle konuşuyor ve kendimce notlar tutuyor, istatistik yapıyordum. Kim mutlu, kim değil, kim ne kadar para alıyor ve garanti iş olduğu için mi bu yola girmişler gibi soruların peşindeydim. İlgimi çeken tek şey bunlardı.

İçeri girmeden Kadıköy’ün her yerinden gözüken beyaz binaya baktım öylece.

“Şurayı ve Üsküdar’daki boktan kuleyi dinamitlesek ne güzel olmaz mı?” Yanımdaki burkalı kadın bana tip tip baktı, içeri doğru gittim.

Asansörün kapısı açıldığında beşi siyahi on üniversite stajyeri girdi. Bizim kata Murat hocayla viziteye geldiklerinden hatırlıyordum tıpçı olduklarını. Çocuklar beni hemen tanıdı, gülüştük ve selamlaştık. Komik tipler...

Üniformalarında karşıdaki üniversitenin logosu parlıyor. Logonun altında 1903 yazsa bile o yılda Üniversitenin binası kurulmuştu, kendisi değil. Bina yedi sene önce devlet

tarafından Marmara'dan bu üniversiteye bahşedildi ve nurtopu gibi bir Üniversite daha doğdu.

Türbe ziyaretlerimizin dördüncü katında tektim. Kapı açıldığında uzun boylu, göz altları mosmor ve saçları okul müdürüne benzeyen bir adam girdi içeri. Adam bana kitlendi. Hayalet falan olsam da kaçabilsem şu adamdan diye geçirdim içimden. Saçlarımı geriye doğru attım, adamı tam gördüm.

“Kat 5” yaşlı bir kadının anonsuydu yol boyunca duyacağımız.

İçeriye üç doktor girdi. Ortadakinin saçları uzun ama yanlardan seğirmeye başlamış, sağındaki herifin Zola'nın gözlüklerine benzer gözlüğü var, solundaki de sadece kel. Bana kitlenen adam beni radarından çıkardı, adamlarla selamlaştı.

“Hocam... Şu Kırgız hastaların durumu nasıl?” dedi doktorlardan Zola.

“Oğlum sana kaç kere diyeceğim, Özbek onlar!” diye çıkıştı benim okul müdürü.

“Siktir edin abi, hepsi aynı değil mi? Türküz hepimiz sonuçta!” diye araya girdi uzun saçlı, güldüler hepsi.

“Kat 6... Kimse girmedi, kimse de çıkmadı.”

“Ameliyata tam olarak doğru tepkiyi veremeyeceklerinden korkmuştum ancak tüm risklere rağmen bir şey olmadı adama.” dedi okul müdürü.

“Sizin kaç hastanız var şimdi hocam? Şu Kırg... Özbeklerle beraber.” atağa geçti uzun saçlı.

“Kat 7”

Cevabı beklemeden uzun saçlı fırladı dışarı. Şu anlık sadece sohbeti dinlemek zorunda olan maskotum.

“Kat 8”

“Hocam görüşürüz” dedi gözlüklü ve kel herifle çıktılar.

Asansörde doktor ile yalnız kalmıştık. İşte şimdi benimle yarım bıraktığı meselesini tamamlayacaktı. Söyleyeceğini söylemeden önce yaptığı o ağız açmasını yaptı, beni süzdü önce.

“Bu garip gömleğin hastahanede yasak olduğunu biliyorsun değil mi? Yoksa hemşiren sana söylemedi mi?” dedi.

“Neden ki? Dümdü gömlek giyiyorum işte.”

“Hastahanenin lise stajyerlerine uyguladığı kural bu. Ancak siyah hırka falan giyebilirsin. O da üşürsen... Sen hangi katın stajyerisin?” cevabını şimdi alacaktı.

“Kat 13”

Hiç durmadan varmıştık bizim kata. Herif beni azarlamak için büyü mü yapmıştı yoksa personel anahtarını mı takmıştı acaba? Yalandan iyi günler deyip mutfağa doğru süzıldüm, o da hemşire odasına.

Mutfakta stajyerlerinden Melike oturuyor sadece. Son kez mutfaktan dışarı çıkardım kafamı. Hazır Melike'nin ekürisi Tuana yokken ona uzun zamandır sormak istediğim soruyu

sormam gerektiğini hissettim. Kendimi koltuğa bıraktıktan sonra kendisine çay koyarken atıldım.

“Abla sana bir soru sormak istiyorum. Şu üniversite siz hemşireler için gereksiz değil mi? Yani liseden yapılırsa eskisi gibi daha iyi olmaz mı?” dedim.

“Pertev sana şöyle açıklayayım: Biz daha kapsamlı eğitimler görüyoruz ve atanmamız daha kolay. Daha garanti oluyor yani.”

“Ama yine liselilerden öğreniyorsunuz işi.” sırttım, birkaç saniye duraksadı.

“Biz sunumlar yapıyoruz, makaleler falan yazıyoruz. Üniversite sınavına giriyoruz ama onlar onu yapmıyorlar.”

“Sonuçta aynı iş yapıyorsunuz ama!” sırttım. Melike’nin suratı düştü.

Melike ile paradoksa dönmüş bir tartışmaya dalmıştık. Tam da bu tatlı paradoksun ortasına meteor düştü: Kalp piliyle alakalı bir teknoloji geliştirmek için burada mesai yapan, başhekim yardımcısının sürekli ziyaret ettiği Ceren fırladı içeriye. Yağmur hemşirenin beni çağırdığını söyledi.

*

*

*

Etrafımda kimse kalmadı, Kadıköy karanlığa büründü. Melike yok oldu, Ceren ise kaçtı. Hızlıca yerimden kalkıp koridora koştum, sağıma soluma baktım. Floresan lambalar cızırdıyor, en köşedekileri sarkıyor ve kimse yoktu. Kalp atışım hızlandı. Hemşire odasına girmeden her zamanki yerinde, bankodaydı Ceren. Elime eski İETT biletlerinden birini tutuşturdu, eliyle içeriyi işaret etti. Şeker ilaçlarının olduğu dolapta tamamen biralar ve Jager dahil çok fazla şekerli içki vardı.

Odamdan bile küçük hemşire odası şimdi lisedeki sınıfım kadardı. Etrafımdaki eşyalar mantıklı bir kurguyla bu büyük oda için çoğaltılmıştı, gerçek gibi. En ortada bana kızan adam, etrafında da kat hemşireleri, üniversite stajyerleri, diğer lise stajyeri Kezban ve hastalar vardı. Kezban’ın solunda ise benim vücudum kadar boşluk vardı. Ceren arkamda belirdi ve beni aralarına itti, hiyerarşik düzlemde sardılar etrafımı.

“Siktiğimin aptalı, o kadar laf söylediğin herif hastahanenin başhekimi!” dedi ve beni pataklamaya başladılar.

“Şansını sikeyim senin Pertev, gele gele bu herife mi geldin!” dedi Ceren ve taşşaklarıma iki tekme geçirdi.

Geçen hafta ölen Ramazan abi de dahil herkes beni tekmeliyordu. Vücudum felç olmuştu ve acı çekmiyordum. Ancak kemiklerimin kırılmasını ve yerlerinden çıkmasını, hatta bazılarının vücudumundan çıkışlarını hissediyordum. Burnum hilal şekline döndü, taşaklarım patladı ve omzum çıktı.

Odanın rengi artık kırmızıydı. Son tekmeyle ise başhekim kafama attı ve özlerimin ikisi de yuvalarından çıktı. Melike ve Tuana onları ezmeden önce başhekimin vücuduma tükürdüğünü gördüm.

Berkin Zobi

დიდუბე MMXXV
Tiflis'in pendiği Didube
burada en güzel kadınlarla
Netenyahu'ya benzeyen tavlacılar
yan yana

Otobüs garında koca bir karmaşa
bağırtılar, üzerime süren BMW
ardından metro durağının
sığınağı andıran girişi

Durak açık havada, peronlar hoş
sovyet stili metro durdu, tısladı ve düşünce.
kaküllü, kumral ve ağır bir kızın gülümsemesiyle
makinemın çarkları dönmeye başladı...

edebiyata seri üretim ne hacet?
aklında fikir yoksa bizi yalnız bırak
çöplüğünü karıştır, sokağa çık
belki bulursun o zaman birkaç şey

,

tren tuvaletinin kolunu çektim
aktı aşağı boklar
tüm diyar-ı anadolu'dan
su sonradan geldi

შემდეგი სადგური, ისევ დიდუბე!

WAKING UP WAS THE
WORST IDEA.

1 495368 204756

